

Len čo sa vlak pohol, Vikina mamička vytiahla škatuľku s hroznom. Deti si napchali ústa a Viki ponúkla aj dievčatko oproti. „Dáš si?“ Dievčatko nesmelo prikývlo.

„Ja som Viki. Ty sa ako voláš?“ opýtala sa. Dievčatko sa otočilo k dedkovi. Ten jej pomaly zopakoval Vikinu otázku a pritom rukami robil akési čudné znaky. Viki a Oli vypleštili oči. Aj dievčatko čosi ukazovalo rukami. Dedko sa usmial. „Vraj to mám za ňu povedať ja. Volá sa Emka.“

„Čo ste to robili?“ vyzvedal Oli. „To je nejaká tajná reč?“

„To je posunková reč. Nie je tajná, môže sa ju naučiť každý. Rukami a prstami ukazuješ, čo chceš povedať,“ vysvetlil dedko.

25

26

„Prečo?“ nechápala Viki.

„Lebo Emka nepočuje. Keby som jej rukami neukazoval, nevedela by, o čom sa rozprávame.“

Emka vytiahla z batôžka keksíky a tiež ich ponúkla. Oli si vzal a z plného hrdla zakričal: „Ďa-ku-jem!“ Dedko sa zasmial. „Nemusíš kričať, Emka ťa aj tak nepočuje. Ďakujem sa ukáže takto,“ a urobil jednoduchý pohyb rukou od brady smerom dole. Oli to skúsil zopakovať a asi sa mu to podarilo, lebo Emka mu ukázala palec hore.

